

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

929. An, & qualiter unio facta præsumatur valida.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

ut possessio capta sit fructuosa, sive ut fructus uniti beneficii percipiantur, sed ante eorum perceptionem sortita dicitur unio effectum. Castrop. loc. cit. Corrad. cit. n. 30. juncto n. 31. Garc. loc. cit. n. 290. citans Practicab. Rota. vide union. in fine. & Decif. Rota in Perusin. benef. 1. April. 1596. in qua resolutum, quod unio facta de Ecclesia, seu beneficio de licentia beneficiarii reservantis sibi fructus, statim sortitur effectum capta possessione ante fructuum perceptionem, ita ut non revocetur per Regulam Cancell. revocatoriam supervenientem durante adhuc reservatione fructuum. Contra Mandol. loc. cit. n. 3. & Rot. in Toletan. benef. 20. Nov. 1592.

5. Respondeo quinto: Num vero sufficiat possessio litigiosa, an requiratur pacifica, non convenit inter AA. Primum affirmat Garc. loc. cit. n. 292. secundum tenet Castrop. loc. cit. ed quod, ut ait, possessio litigiosa vera possessio non fit, nec jus concedat percipiendi fructus: adeoque, dum jus & Regula Cancell. ad hoc ne uniones revocari possint, requirit, ut effectum sortita sint, loquitur de vero effectum.

Quaestio 929. An, & qualiter unio facta presumatur valida?

1. Respondeo primo: Unionis factae validitas in dubium revocari non potest post lapsum temporis immemorialis, quo fuit observata. Tond. qq. benef. p. 3. c. 136. n. 2.

2. Respondeo secundo: Praesumptio unionis resultat à longissima observantia. Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 8. Unionem factam ab Episcopo esse de consensu Capituli, etiam dum in unione non enunciat hic consensus, praesumitur ex diuturnitate temporis. Mascard. de probat. concl. 587. n. 4. & concl. 1322. n. 9. cum Decio, Tirrac. & aliis apud Garc. cit. c. 2. n. 178. Et sic intervenisse dictum consensum, aliisque solemnitates, adeoque valide factam esse, ex dicta temporis diuturnitate praesumi, tradit Hojeda de incomp. p. 2. c. 3. n. 9. apud eundem Garc. in fine cit. n. 178.

3. Respondeo tertio: consensum Capituli, etiam in unione non enunciatum, aliisque solemnitates ad unionem, vel actum alium requisitas intervenisse in unione, aliòve actu, adeoque unionem, aliòve actum esse validum, resse praesumitur ex lapsu, non solum centum aut quadraginta annorum, ut Tond. cit. c. 156. n. 9. sed & triginta annorum (non tamen minoris temporis) cum possessione & observantia unionis, alteriùve actus per totum illud tempus continuata. Garc. loc. cit. n. 178. citans praeter Nav. cons. 38. n. 7. de sent. excom. Menoch. de success. resolut. §. 5. n. 38. Cassad. Decif. 3. de procurat. Eman. Sa. v. solemnitas antiquo actu. Felin. in c. Albericus. n. 2. de restit. & in c. illud. de praescrip. n. 6. Alciat. de praesump. Reg. 3. praesumpt. 10. n. 7. Balbum, de praescrip. p. 3. p. 1. g. 10. n. 10. Aymon. de antiq. temp. p. 3. f. 1. a. n. 6. Menoch. de praesump. l. 2. praesump. 75. n. 24. Simoncell. de Decretis. l. 3. tit. 7. n. 34. & alios docentes, quod quando agitur de gravi praedictio alterius, praesumatur solemnitas non enunciata ex lapsu non minoris temporis, quam triginta annorum, & quos intelligendos ait Garc. cum dicta limitatione, nimirum possessionis, & observantiae continuatae toto illo tempore: traditque idipsum Card. de Luca de Paroch. d. 35. n. 11. dum ait: omnes isti defectus (intellige consensus, aliarumque solemnitarum) remanent sanati à longissima pacifica observantia; si

enim in terminis vera alienationis requirentis necessariò beneplacitum Apostolicum, receptum est, sufficere observantiam tricennem, multò magis intrat praesumptio in hujusmodi minoribus solemnitatibus (intellige) requisitis ad unionem. Stabilitque idipsum pluribus Rota Decif. Garc. d. n. 179. contra Alex. conf. 219. n. 13. & 22. & seq. & alios apud Garc. n. 178. volentes ad talem praesumptionem sufficere tempus longum decem annorum, si concurrat possessio & observantia unionis cum scientia & patientia adversarii. Item contra Aymon. Simoncell. Menoch. l. cit. apud Garc. cit. n. 179. in quantum volunt, etiam sine possessione sufficere illos triginta annos. Item contra Flores de Mena q. 23. n. 94. & 95. apud Garc. n. 186. in quantum docet, solemnitate necessariam etiam enunciata in scriptura, de qua non constat in scriptura separata, vel de qua Tabellio fidem non facit in rebus Minorum, Ecclesiarum, & aliorum, quae sine solemnitate alienari non possunt, non praesumi, etiam si possessio tricennalis, vel quadragenalis sit, nisi possessio reorum sit admodum antiqua, & immemorialis, vel centenaria, aut magis & minus, & dummodo, si non est ultra centum annos, fama tituli, aut alia indicia arbitrio Judicis relinquenda concurrant, Neque constituendam esse differentiam (quam tamen communiter constituunt DD. alii) inter titulum & solemnitatem necessariam & essentialem praesumendam; sed ad illam praesumendam non minorem probationem, aut minores conjecturas, quam ad praesumptionem tituli requirit.

4. Limitat tamen etiam responsionem ipsa Garc. n. 188. ita ut praesumptioni dictae locus non sit, ubi ex instrumento apparet contrarium, nempe non intervenisse solemnitatem in unione active alio alias requisitam: pro quo citat Aymon. loc. cit. limit. 7. n. 27. Surd. de aliment. lit. 8. privileg. 22. n. 10. Mieres de Majorat. p. 4. q. 20. n. 28. Item Decisiones aliquot Rota, in quibus resolutum, quod, dum ex instrumento constat, solemnitates non esse servatas, cetera praesumptio, quae alias ex lapsu temporis omni potuisset, ut Paul. conf. 81. l. 2. Alex. conf. 1. l. 4. Gabriel. concl. 1. de praesump. n. 57. Et juxta haec intelligendum illud, quod post quodcumque temporis spatium de nullitate unionis opponi possit, nempe ut locum habeat, si ex inspectione actorum constaret consensum, aut interesse habentium in ea non intervenisse, vel alia requisita in ea deficere. Tond. loc. cit. n. 7.

Quaestio 930. An, & quanto tempore praescribatur unio?

1. Respondeo primo: Possit praescribi. Garc. p. 12. c. 2. n. 231. citans Pet. de Perus. de union. c. 4. n. 31. & 32. contra Holtien. in c. quoniam, de vita & honest. Clericor. apud Garc. n. 230. dicentem, nulla temporis diuturnitate induci unionem. Item contra Boer. Decif. 345. n. 6. & Cassanz. apud Garc. ibidem docentes, solum tempus quadraginta annorum sufficere ad praesumptivè probandam unionem. Supponuntque id ceteri fere AA. dum quaerunt, quanto tempore praescribatur. Hinc

2. Respondeo secundo: In praescribenda unione requiritur vel quadragenaria (intellige effectiva) & observantia unionis, seu possessio, quae beneficium tale sine collatione tanquam unitum possessum fuit) cum titulo, intellige, ut etiam sufficiat coloratus, seu putativus, dans causam praescribendi, ut Garc. cit. n. 231. & ex eo Tond. loco

paulo